

8

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 grudnia 1980 r.

w sprawie wysokości składki na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy.

Na podstawie art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81 oraz z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i Nr 47, poz. 280) i art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 7 i z 1976 r. Nr 40, poz. 235) zarządza się, co następuje:

§ 1. Składkę na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy ustala się — z uwzględnieniem § 2 — w wysokości 25% wynagrodzenia określonego jako podstawa wymiaru tych składek w trybie przewidzianym w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81 oraz z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i Nr 47, poz. 280).

§ 2. Składkę na ubezpieczenie społeczne na rok 1981 za pracowników przedsiębiorstw państwowej gospodarki rolnej oraz jednostek podległych Centralnemu Związkowi

Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego ustala się w wysokości 20% podstawy jej wymiaru.

§ 3. Ze składki na ubezpieczenie społeczne, opłacanej w wysokości określonej w § 1 lub 2, przeznaczają się dodatkowo na dochód funduszu emerytalnego — poza częścią określoną w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 7 i z 1976 r. Nr 40, poz. 235) — 9% podstawy wymiaru tej składki, a więc łącznie 17,5% podstawy wymiaru składki.

§ 4. Tracą moc:

- 1) § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenie społeczne (Dz. U. Nr 9, poz. 70 z późniejszymi zmianami).
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 października 1972 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenie społeczne (Dz. U. Nr 44, poz. 277).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1981 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Pińkowski

9

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 stycznia 1981 r.

w sprawie wykonywania w stosunku do żołnierzy i osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej kar orzeczonych za wykroczenia.

Na podstawie art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o dyscyplinie wojskowej oraz o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej (Dz. U. z 1977 r. Nr 23, poz. 101) i art. 109 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 116, z 1972 r. Nr 49, poz. 312 oraz z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i Nr 45, poz. 234) oraz w związku z art. 60 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie normuje zasady i tryb wykonywania:

- 1) w stosunku do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej — kar orzeczonych przez właściwe organy za wykroczenia popełnione przed wcieleniem do służby,
- 2) w stosunku do osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej — kar orzeczonych za wykroczenia popełnione przed wcieleniem do służby i w czasie jej odbywania.

2. Przez osoby spełniające zastępczo obowiązek służby wojskowej rozumie się osoby odbywające zastępczą służbę poborowych lub zasadniczą służbę w oddziałach obrony cywilnej.

§ 2. 1. W razie potrzeby ustalenia miejsca pełnienia służby wojskowej przez ukaranego organ zarządzający wykonanie kary niezwłocznie po uprawnieniu się do orzeczenia o ukaraniu lub nakazu karnego zwraca się do wojskowej komendy uzupełnień o podanie nazwy lub numeru jednostki wojskowej, w której ukarany pełni służbę wojskową, miejsca postoju tej jednostki oraz charakteru i terminu zakończenia służby. Informacji tych udziela wojskowa komenda uzupełnień, właściwa według miejsca pobytu ukaranego, stałego lub czasowego trwającego ponad 2 miesiące.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób, o których mowa w § 1 ust. 2, przy czym organem właściwym do udzielania informacji dotyczących osób odbywających zastępczą służbę poborowych w jednostkach organizacyjnych nie podlegających Ministrowi Obrony Narodowej jest terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego. Informacje udzielane przez ten organ dotyczą wskazania siedziby zakładu pracy i terminu zakończenia służby.

§ 3. 1. Organ, który zarządził wykonanie zasadniczej lub zastępczej kary aresztu w stosunku do żołnierza w czynnej służbie wojskowej lub osoby określonej w § 1 ust. 2, odracza wykonanie tych kar na okres roku.